

Nagyi meséje

– „A mesék általában úgy kezdődnek „Egyszer volt, hol nem volt...” Leülünk egymás közelébe, tán még a fejünk is összeér, és akin a mese sora van, elkezdi.



Vannak mesék, melyek nem azzal kezdődnek, hogy az „Óperenciás tengeren, meg az Üveghegyen is túl”, hanem úgy, hogy „egyszer lesz, nem is oly sokára” – szólalt meg mama, borsófejtés közben. – A mesélő bárki lehet. Lehet apa, anya, papa, de mesélhet nekünk akár a kiscsibe is, ha egészen jól odafigyelünk, akkor megértjük. Ha valaki mesél, olyankor nem szabad futkosni. Kicsit lehet izegni-mozogni, de nem nagyon, mert a mese szereplői nagyon könnyen tovaröppennek. – Mama keze megállt, és Lilire mosolygott.

Nagyon szép mosolya volt.

– A mesém tehát úgy kezdődik, hogy egyszer lesz, nem is oly sokára. Még nem tudjuk, mikor, de nem lehet annyira távoli, mert az égen a csillagok egyre sűrűbben villognak. – A mama keze akkor ismét megállt, felnézett Lilire a legalsó lépcsőről, amin törökülésben ült, és sűrűn pislogott párat azzal a zavarba ejtően zöld szemével, mutatva, hogyan hunyorognak a csillagok. – Most persze mindenki, aki hallaná, felsóhajtana, hogy nincs is szemük a csillagoknak – folytatta –, de én mondom neked, azt bizony nem tudhatjuk. Azt tudjuk, hogy van egy Napunk, ami világít, és melegíti is a Földet. De ugyan honnét tudhatnánk biztosan, hogy nincs szeme? Még az is lehet, hogy több is van neki, csak hogy azok a szemek, nem olyanok, mint a miénk. A Nap olyan hatalmas csillag, hogy a mi Földünk egymilliószer is beleférne. Szóval, azt mesélte nekem a nagymamám, hogy ha a csillagok nagyon sokat hunyorognak, az

azt jelenti, hogy beszélgetnek. Mivel ők nem sokat szoktak beszélgetni, valami nagyon fontos dolog történhet ott, a távoli végtelenben, kint a világűrben. Valami, ami érinti a mi Földünket is... és én tudom is, hogy mi, de csak akkor mesélem el neked, ha tudsz titkot tartani.

– Tudok! – kiáltotta Lili.

– No, ebben bíztam – mondta mama, és intett, hogy hajoljon közelebb, hogy egy csókot nyomhasson a homlokára. – Akkor most ígérd meg, hogy a mesét, amit mindjárt elmondok neked, a legnagyobb titokban tartod mindaddig, amíg meg nem pillantod a réten a tündéreket, ahogy a virágokon táncolnak!

– Áááá! Mama! A tündérek csak Meseországban léteznek!

– Hát, ha nem hiszel bennük, akkor az én mesém itt véget is ért – közölte mama, és egészen konokul összezárta a száját. Úgy tűnt, semmi más nem is érdekli már, csak a borsók. Lilinek, most, amikor már eltelt sok-sok év az akkori borsófejtős mesélés óta, nem jutott eszébe, milyen szavakkal sikerült végül elérnie, hogy folytatódjon a mese. Biztos elhitte és megígérte: senkinek nem mondja el.

– A Föld – folytatta akkor mama –, ez az óriási bolygó, komótosan forgott a képzeletbeli tengelye körül. Tudod, mint amikor megpörgeted a pörgettyűt. A bolygónk egy év alatt a Napot is körbesétálja, és képzeld, ezzel a szokásával nincs egyedül. Másik hét bolygó is keringőzik a Nap körül, meg még nem tudom, mennyi kisbolygó. Amikor a Föld, a mi

kontinensünkkel éppen elfordult a Naptól, akkor találkozott az Időt Adó a Sorsfordítókkal. Éppen akkor lett sötét itt nálunk, de még az Indiai-óceán is kénytelen volt a csillagos eget nézni. – Akkor Lili mamája felnézett a szikrázó kék égre, mintha maga volna az óceán. – Szóval, ott a Nap és a Föld közötti térben, ami megvan még százötvenhárommillió kilométer is, ott találkoztak azok a lények, akiket a mi szemünk látni nem képes. Az Időt Adó annyira szomorú volt, hogy sokan inkább haragosnak hittük volna, ha látjuk. A Sorsfordítók sokan voltak, de egyikük se értette, miért rendelte őket ide az Idő, és azt se, miért ilyen zaklatott.

Az Időt Adó mélyen meghajolt a változtatásra képesek csoportja előtt. Ezzel is jelezte tiszteletét irántuk és csak utána szólt.

– Az emberek értelmetlen butaságokra pazarolják a kapott időt. Valamit tennünk kell.

A Sorsfordítók értetlenkedve ingatták fejüket, mondván, hiszen ez megy évszázadok óta, ez nem indok a riadóra. Nagyon messziről jöttek a hívó szóra. A Végtelen olyan távoli pontjáról, hogy még a fény hátára ülve is egy egész hétbe került, míg a találkozó helyére értek.

– Ez nem olyasmi, amit ne tudnánk – szólt akkor a vezetőjük, aki lilás fényben ragyogott, amikor beszélt. – Mégis, mi történhetett? Amikor utoljára erre jártunk úgy tűnt, minden rendben lesz. Akkor az emberek egy nagyon csúnya, a gonosz erők által szított háború után emésztették az idejüket és a teret. De...

Meg voltak szeppenve és serényen építették is a lerombolt településeiket. Segítették egymást. Most mi változott?

Az Időt Adó köpönyege erősen megremegett, ami mindenki számára jelezte felindultságát.

– Rengeteg megint a fegyverük. Ezerszer több, mint amennyi egy békés élethez kell. Mérgező gázokat eregetnek a levegőbe és felégetik az őserdőket, amit pedig az Alkotó Erők a Föld tüdejének teremtettek az óceánokkal együtt. Az óceánokat is szennyezik, olajjal, életet rabló sugárral, műanyag szeméttel, maradék élelemmel, és nem akarják tudomásul venni, hogy a saját életlehetőségeiket csökkentik. Az élőlények tömege pusztul naponta ettől a sok szennytől. De, ha ez lenne csak! Az emberek, mintha eszüket vesztették volna, egymást is bántják, miközben bódító italokat isznak, drogokkal kábítják el magukat és csak a szórakozás érdekli őket. Nem akarnak alkotni sem az anyagból, sem a szellemiből. Felélik azt, amit a természet adott nekik.

A Sorsfordítók értetlenkedve összenéztek. Látták őket a hatalmas városokat, ami azt jelentette, hogy az emberek építkeznek, vagyis alkotnak, de vitázni nem akartak, hiszen nem ők, hanem az Időt Adó az, aki nap mint nap az emberek között jár.

– Vezess hát minket! Mutasd meg nekünk a Földet és az életet rajta! – kérte a vezető. – Minden szegletét látnunk kell, hogy döntést tudjunk hozni, valódi-e a veszély.

Akkor mamája felsóhajtott, és elmondta, hogy mindez akkor történt éppen, amikor Lili megszületett. Akkor indultak ellenőrző, felfedező útjukra, testet öltve, a Sorsváltoztatók az Időt Adó kíséretében. Mivel a Föld hatalmas és rengeteg az ország rajta, meg sok-sok ember él itt, hát bizony ez a vizsgálódás tizenhét évig is eltarthat.

– Talán most éppen felénk közelednek, hogy megnézzék, mi hogyan élünk – mondta a mamája. – Soha nem tudhatod, ha ismeretlennel találkozol kicsikém, hogy kit vagy mit rejt a test, akivel éppen beszélsz. Mindig, mindenkivel legyél jó.”

Amikor mama így mesélt, Lili még csak nyolcéves volt. Közben eltelt kilenc év. Arra a napra gondolt most, miközben anyja, Enid, csöndesen sírdogált a szomszédos hálósobában, mert úgy szerette anyósát, mint saját édesanyját. Egy órája kaptak üzenetet nagypapától, hogy a mama, apja édesanyja, egy távoli, elérhetetlen szigetre költözött. Lili is a szobájába zárkózott. Szívét a bánat szorította, és azzal próbálta csendesíteni ezt a szorítást, hogy emlékezett. Igyekezett visszaemlékezni arra a napra, amikor borsót fejtek, a mama pedig mesélt.

Álomfilmek

Lili, de még a nagymamája se tudott arról, hogy az Időt Adó és a Sorsfordítók, mielőtt emberalakot öltöttek a terek pókhálóját használva, még tartottak egy igen hosszú tanácskozást az Északi-sark felett.

Alattuk békés, hó- és jégfedte táj honolt, nem nyüzsgött alattuk fénylő nagyváros. Jól láthatóak voltak a csillagok, így a kérdéseik akadálytalanul jutottak el az Univerzum rendezőjéhez.

Az elsődleges kérdésük az volt, hogy ők, a teremtés küldöttei tehetnek-e bármit, hiszen törvény volt arra, hogy nagyobb beavatkozás tilos. A kérdés elküldése után, hosszú várakozás következett, amit arra használtak, hogy megjelenés nélkül ugyan, de figyelték az embereket.

Eltelt sok-sok hónap mire engedélyt kaptak, hogy a beszélgessenek az emberekkel, és arra, hogy álmokat küldjenek, de feltétel volt, hogy a jóságnak és a szeretetnek mindig jelen kellett lenni ezekben az álmokban.

Az álmok megtervezése nehéz feladat volt, hiszen ahogy nincs két egyforma tojás, úgy két egyforma ember sincs. Ezért, akiket kiválasztottak, azoknak személyre szóló filmet kellett készíteni. Meg kellett ismerni az egyén vágyait és félelmeit is, hogy az álmok elgondolkodtassák és cselekvésre készítsék őket.

A Sorsfordítók a bolygón élő lelkek ezüst szálait is vizsgálták, mellyel láthatatlan összeköttetésben

álltak a Végtelennel. Tisztán kellett látniuk, hogy mi az, ami megérinti a lelkeket.

A kutatás nem mindig hozott eredményt. Sok olyan lelket találtak, akiket semmi nem érintett meg. Sem árvíz, sem tűz, sem tornádó, sem földindulás, semmi, mintha az érzelmeiket valahol elveszítették volna. Gyakran álltak értetlenkedve az eredménytelenséget látva, de nem adták föl. Még több álmot küldtek, mintegy előre vetítve a lehetséges jövőt, ha a változásra nem törekedett az egyén.

Voltak álmok, melyek arról szóltak, hogy a gyilkos napsugárzás elől az emberek a föld alá kényszerültek, le a metrók peronjaira, alagútjaiba, és minden tulajdonuk a rajtuk lévő ruha és egy matrac volt, egy takaróval, amin aludhattak. Mások atomrobbanást éltek meg álmaikban, megint mások a terméketlen földeket.

Lili is álmodott sokat, és a nagymamája tanítása szerint álmait a naplójába leírta. Látta magát halászni, barlangban élni, máskor hosszú sorban gyalogolt a többi emberrel, fáradtan és szomjasan egy sivataghoz hasonlatos, kietlen tájon.

Elágazások

1.

Mama utolsó útjára, a búcsúzásra készültek. Lili a hátizsákjába pakolta holmiját, amikor anyja kopogott a félig nyitott ajtón.

– Elkészültél, kicsikém? Apa ellenőrizte a kocsit, én is bepakoltam mindent. Ha te is kész vagy, akkor indulhatunk.

Lili hallotta, felfogta, de csak ült a megvetett ágyszélén meggörnyedt háttal, mintha hirtelen megvénnült volna, kezében nagymamája fényképe. Barna haja a szemébe lógott, arca vizes volt a könnyektől. Enid mellé ült, átölelte.

– Pakolás közben villant be egy régi álmom. Mamát láttam sétálni egy virágokkal teli mezőn. Felmutatott egy virágból font koszorút és mosolyogva kiáltotta: „Lili! Gyere, kész a koronád!” Futottam, de mire elértem volna, felébredtem. Most, valóra vált az álmom, anya, hiszen hiába is futok, már soha többé nem érhetem el őt.

– Mama soha nem hagy itt téged, kicsikém – mondta, miközben Lili elé guggolt és a lánya szívére mutatott. – Itt lakik mindörökre, csak figyelj!